

Sygn. akt IV 1 Ka 464/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Haj

Protokolant: st.sekr.sądowy Agata Kaleta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Krakowie Tomasza Moskwy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2013 roku sprawy

S. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie Wydział II Karny z dnia 19 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II K 383/13,

uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 /sto siedemdziesiąt/ złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Lidia Haj

Sygn. akt IV 1 Ka 464/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy

Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń z dnia 19 listopada 2013 r. Sygn. akt IV 1 Ka 464/13

S. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 10 lutego 2013 roku w C., woj. (...), na ul. (...) kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu I – 0,78 mg/l, II – 0,81 mg/l, III – 0,81 mg/l, IV – 0,83 mg/l,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Chrzanowie, Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 383/13 orzekł:

1. oskarżonego **S. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując, że pierwsze badanie wynosiło 0,81 mg/l, drugie badanie 0,83 mg/l, trzecie 0,78 mg/l, czwarte 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk i art. 33 § 1 kk wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć) złotych;

2. na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego S. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

3. na mocy art. 63 § 2 kk zalicza oskarżonemu S. S. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10.02.2013 r. do dnia 19.08.2013 r.;

4. na mocy art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49 poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 122,00 (sto dwadzieścia dwa) złote tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza opłatę w kwocie 100,00 (sto) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył wyrok na korzyść w części dotyczącej orzeczenia o karze – środku karnym zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych i zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w postaci środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat w stosunku do oskarżonego pomimo poprawnego zachowania się oskarżonego przed jak i po popełnieniu przestępstwa w tym fakcie, iż jest to pierwszy tego rodzaju przypadek oskarżonego.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary – środka karnego w wymiarze nie wyższym niż jeden rok, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Chrzanowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje ;

Apelacja oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała.

Jakkolwiek zarzut osobiście sporządzonej przez oskarżonego apelacji mógłby sugerować, iż kwestionuje on tylko surowość orzeczonego środka karnego, to jednak analiza treści uzasadnienia skargi, gdzie skarżący podnosi zarzuty pod adresem prawidłowości ustaleń faktycznych odnośnie stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz kwestię świadomości po jego stronie tego stanu rzeczy, sprawiają, że sąd odwoławczy uznał, że jest to apelacja skierowana przeciwko całości wyroku.

Kontrola przebiegu postępowania przed sądem I instancji prowadzi do wniosku, że sąd należycie wnikliwie i starannie zweryfikował wszystkie okoliczności zarzucanego oskarżonemu czynu. W wyniku tego sąd nawet modyfikował częściowo opis przypisanego oskarżonemu przestępstwa, aby oddać w nim faktycznie ustalone wyniki poszczególnych badań oskarżonego pod kątem jego nietrzeźwości w chwili przypisanego mu czynu.

Na rozprawie, w czasie przesłuchania świadka G. J. sąd a quo wnikliwie zweryfikował okoliczności ustalenia stanu nietrzeźwości oskarżonego, w tym przyczynę rozbieżności w kolejnych wynikach jego badań. Brak podstaw do kwestionowania prawidłowości tych ustaleń w oparciu o twierdzenie skarżącego, że wyniki badania stanu jego nietrzeźwości rosły zamiast maleć, gdyż trzy kolejne próby badania trzeźwości wykazały tendencję spadkową. Alkosensor na którym po zajęciu zbadano oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu posiadał też aktualne świadectwo wzorcowania, stąd li tylko nie pewne przypuszczenie oskarżonego, że urządzenie było niedokładne jest oczywiście bezpodstawne i nie może wzruszyć opartych na swobodnie ocenionych przez sąd dowodach ustaleń faktycznych. Podkreślić należy, że niezależnie od protokołarnego, urzędowego zbadania stanu nietrzeźwości oskarżonego przez funkcjonariuszy policji, w czym udział oskarżony świadczył osobistymi podpisami na wydrukach urządzenia wykazujących kolejne wyniki badań jego trzeźwości oraz na protokołach przebiegu badania stanu nietrzeźwości oskarżonego, na urządzeniu elektronicznym, rzetelność ich została potwierdzona zasadnie uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka G. J., który potwierdził, że stan nietrzeźwości oskarżonego zbadano urządzeniami atestowanymi. Podkreślić należy, że oskarżony świadomy możliwości weryfikacji poziomu stanu jego nietrzeźwości po zajęciu nie wnioskował o badanie krwi.

Wyrażone przez oskarżonego już przed sądem I instancji zapewnienia, powtórzone w skardze, że nie odczuwał stwierdzonego u niego stanu nietrzeźwości, nie miał tego świadomości, w kontekście jednoznacznych wyników badań stanu jego nietrzeźwości, zeznań świadka G. J., który zatrzymał oskarżonego do kontroli drogowej nie mogły skutkować wzruszeniem zaskarżonego wyroku.

Jakkolwiek twierdzenia oskarżonego dotyczą jego subiektywnego odczucia, to brak racjonalnych powodów by należało mu dać wiarę, a nie czyniąc tego sąd I instancji naruszył zasady swobodnej oceny dowodów. Nieracjonalnym jest twierdzenie, że stan nietrzeźwości na poziomie 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a więc na poziomie 1,62 promila mógł być nieodczuwalny przez osobę znajdującą się w takim stanie.

Alkohol wpływa na zdolność psychofizyczną człowieka, ocenę rzeczywistości. Warto zauważyć, że ustawodawca wprowadza penalizację kierowania samochodem w ruchu lądowym już na pułapie stanu po użyciu alkoholu czyli 0,1 do 0,25 mg/l, (art.87§ 1kw). Znajduje to uzasadnienie w tym, że człowiek przy takim stężeniu alkoholu już nie jest w stanie bezpiecznie prowadzić samochodu, bo alkohol wpływa negatywnie na jego psychomotorykę. Zapewnienia oskarżonego, będącego osobą dorosłą, znającą wpływ alkoholu na organizm człowieka, że nie odczuwał wpływu alkoholu przy poziomie 0,81 mg/l nawet przy tendencji zniżkowej do 0,78 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kłócą się z elementarnymi zasadami wiedzy posiadanymi przez przeciętnego, dorosłego człowieka, stąd nie mogły liczyć na ich uwzględnienie.

Zastosowana kwalifikacja prawna ustalonego w sprawie zachowania się oskarżonego jest trafna.

Sąd Rejonowy orzekł najłagodniejszą rodzajowo z kar jaką mógł orzec za przypisane oskarżonemu przestępstwo czyli karę grzywny, skoro przepis art.178a§1 kk dawał sądowi możliwość orzeczenia kary pozbawienia wolności albo kary ograniczenia wolności. Liczba stawek grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, uwzględnia przyznanie się do czynu, wyrażenie skruchy oraz uprzednią niekaralność oskarżonego. Wysokość stawki grzywny, ustalona przez sąd orzekający na najniższym ustawowym poziomie –art.33§3 kk odpowiada prawidłowo ocenionej przez sąd sytuacji majątkowej oskarżonego. W tym kontekście, kara grzywny nie nosi znamion rażącej niewspółmiernie surowości.

Brak było też podstaw do podzielenia zastrzeżeń skarżącego odnośnie surowości orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Przy orzekaniu środka karnego, w myśl art. 56 kk sąd uwzględnił m.in. okoliczności opisane w art.53 kk.

Kontrola zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia upoważnia do wniosku, że sąd a quo orzekł środek karny z poszanowaniem wskazań tych przepisów. Czasokres środka karnego jest adekwatny do prawidłowo ustalonego stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Skoro ratio legis orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji, to trafnie Sąd Rejonowy postąpił gdy ustalając czasokres obligatoryjnego do orzeczenia środka karnego na 2 lata, baczył na ustalony w sprawie stopień nietrzeźwości oskarżonego i stworzony przez niego stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przy uwzględnieniu stopnia nietrzeźwości oskarżonego stworzył on realne zagrożenie dla życia, zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. W tej sytuacji, nie można uznać aby środek karny orzeczony na poziomie który raz, nie tylko w ujęciu prawnym, ale i z punktu widzenia obiektywnego obserwatora, swoją niesprawiedliwością i surowością z racji nieadekwatności do okoliczności czynu.

Fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego, wyrażenie skruchy, wykonywanie zatrudnienia, obciążenie kredytem czy okoliczność, że pozbawienie oskarżonego prawa jazdy zmniejsza jego komfort dojazdów do pracy, nie należą do kategorii okoliczności w kontekście których należało by stwierdzić, że sąd I instancji orzekł rażąco niewspółmiernie surowy i niezasłużony czynem oskarżonego środek karny. W dalszym wszak ciągu na plan pierwszy wysuwają się okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa i stworzone przez niego realne zagrożenie

dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które jest tego rodzaju, że wymaga ochrony społeczeństwa przez czas stosowania środka karnego przed możliwością ponowienia przez oskarżonego takich postępień . Powołane przez oskarżonego w apelacji okoliczności, wyżej przytoczone w żaden sposób nie zezwalają odmiennie ocenić stopnia zagrożenia czynem oskarżonego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a jest to okoliczność wiodąca przy ustalaniu czasu orzekania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów w ruchu drogowym.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, przy niestwierdzeniu okoliczności o jakich mowa w art.439 kpk lub art.440 kpk, uznano apelację za oczywiście bezzasadną i zaskarżony wyrok utrzymano w mocy .

Wobec nieuwzględnienia apelacji oskarżonego , na zas.art.636§1 kpk i art. 8 ustawy ,3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1983 r. o opłatach w sprawach karnych Dz.U N 49 z 1983 poz.223 z późn. zm. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obejmującą opłatę w kwocie 100 zł oraz wydatki w kwocie 70zł (ryczałt 20 zł za doręczenia pism w postępowaniu odwoławczym i opłata 50 zł za dane odnośnie oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego).

SSO Lidia Haj